

RUM

601

möjligheter
har

ISABELLA MURRAY

Vad händer om vi öppnar dörren till det osynliga?

Rum 601 – möjligheternas hav är en poetisk och tankeväckande resa in i mellanrummen mellan liv och död, där förlorade röster får nytt liv och saknaden möter hoppet.

Isabella Murray utforskar med ömhet och humor människans djupa längtan efter mening, tillit och försoning. Genom minnen, mellanrum och spiraler av möten för oss berättelsen mot existensens kärna: tilliten till det vi inte kan veta, hoppet som vägrar slockna, och kärleken som aldrig försvinner. Här möts smärta och glädje, förgänglighet och evighet i en berättelse som berör hjärtat och bjuder in till egna tankar om vad det innebär att vara människa – i livets och dödens ständiga dans.

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

ISBN 978-91-989709-3-7

9 789198 970937

foto: Johan EL Eriksson

Isabella Murray är född -55,
har arbetat som rosenterapeut
och kriminalvårdare.
Nu är hon pensionär med för-
fattande och hunduppfödning
som sina största intressen.

Rum 601

Möjligheternas hav

Isabella Murray

Rum 601

Möjligheternas hav

Rum 601 *Möjligheternas hav* 1:a Upplagan 2025

Lassbo Förlag, Göteborg.

www.lassboforlag.se

ISBN: 978-91-989709-3-7

© Isabella Murray 2025.

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Redaktör: Josefin Lassbo

Omslag: Linda Pabst

Grafisk form: Edita Ramoniene

Tryck: Scandinavian book, 2025.

<https://scandinavianbook.se/>

Till dig som läser min bok.

Jag bjuder dig att öppna dörren in till rum 601, det mellanrum där jag kom att samtala med döda vänner, de som gått i förväg dit vi alla är på väg. Många människor är så ledsna när de vi älskar dör. Här är en plats att stanna upp och möta dem vi saknar. Ett rum av lyssnade där vi kan acceptera det okända och öppna nya inre dörrar i oss själva. Dörrar av liv i mötet med det vi inte förstår.

Du är starkare än du vet, modigare än du tror, och alltid buren av något större. Det är det jag vill påminna om.

*En ängel utan ansikte omfamnade mig och
viskade genom hela kroppen:*

*"Skäms inte för att du är människa, var stolt.
Inne i dig öppnar sig valv bakom valv oändligt.
Du blir aldrig färdig, och det är som det skall."*

/Tomas Tranströmer

KAPITEL 1

JAG VILL BERÄTTA om något besynnerligt, något som kom för mig som viktigt, även om det kanske också skulle kunna påstås vara oviktigt och kanske rent av vara rena rama fantasin. Berättelsen är sann som följer och inte en stavelse är falsk, det svär jag på, så sant som jag bedyrar att jag levt i minst sextiotusen år och under de åren haft många skiftande inkarnationer, både som man och som kvinna, som katt, häst och hund. En enda gång återföddes jag som känguru i Australien, det var ett sällsamt annorlunda liv. Mestadels har jag varit människa och många gånger dog jag redan vid ung ålder av svält och umbäranden. Så gammal som jag är nu i detta liv, var det länge sedan jag var. Ändå är barnen i mig levande i alla sina åldrar och tjatar ständigt om att få ta större plats. I drömmarnas värld vistas jag vareviga natt och där tror jag inte lika mycket på vakenlivet, som jag försöker göra under livets vakna timmar. När jag är så kallat vaken vet jag lyckligtvis mer om mina drömska sanningar, vilket inte hindrar mig att förtvivla ibland. Att

sova på saken är alltid ett gott råd, för nattens timmar är fyllda av god rådgivning från den osynliga världen.

Nu ska jag berätta om hur allt ligger till, eller om hur en liten skärva av allt hänger ihop med alla andra skärvor av allt. Det finns en värld som liknar vår, en spegelvärld, en själs-värld. En värld, som är en före-värld och en efter-värld. En värld som är din och min och alla andra varelsers, levande och dödas. En inre värld som på samma gång är en yttre värld, allt från minsta molekyll till största galax. En värld innanför mig och dig. En värld utanför dig och mig. Det är stjärnklart i natt. Elden brinner och månen är full. Varelserna, som kallar sig väsen smyger sig närmre, de vill inte störa men de vill inte heller förbli obemärkta.

Jag minns dofterna. Det doftade av alltsammans samtidigt. Jag minns att jag frös en aning och svettades. Det fanns pirr av glädje men också av förväntan. Jag minns rädslan men ännu mer rädslan för rädslan och jublet när rädslan upphörde. Det här händer inte, tänkte jag ibland. Minnena radar upp sig här och nu, det är som en öppen kulpåse med gamla stenkulor i dunkla färger som rullar ut på marken framför mig. Minnen eller kan det vara påhitt av minnen? Jag är mina minnen. Jag minns – ännu minns jag det jag minns.

Inget varar för evigt.

I rymden dansar stjärnor. Före mina minnen dansar andras minnen tills de inte dansar mer.

Vi är på slutversen i minnenas karusell. Minnesbanken orkar inte fler insättningar. Räntorna går upp också på minnesbanken. Jag skriver trots allt i min slutrapport att allt är väl.

Så här minns jag. Så här minns minnena mig.

Kanske var jag inte ens rädd. Kanske svettades jag inte en enda droppe.

Det doftar av ensilage och hästens mule är så vidunderligt mjuk. Tuggandet på ett grässtrå och smaken av ett enda moget smultron, det minns jag. Jag vill verkligen minnas att det är detta jag minns.

En enda berättelse lockar. Att inkludera alltsammans, födelse och död, spiraler av möten, dansen mellan allt och inget. Att våga älska livet som det är i en enda berättelse om vad som är viktigt och om vad som är oviktigt. Jag har badat i havet, stått naken i regnet, suttit vid en eld och älskat dem jag älskat. Däremellan har jag låtit dagarna komma och gå.

Allt ligger framför mig av allt det som ligger bakom mig. Allt det som jag vill skriva om, ligger redo inom mig. Det går mot aftonsång, jag är upprymd och utmattad i vartannat andetag. Livet har mig detta gett, solen det i ljus berett, kära jord och sol jag ber, låt mig aldrig glömma er.

Natt på Landvetter, planet till Rhodos avgår klockan fem på morgonen. Jag mår illa av trötthet. Framme på Rhodos möter skrivarna från Finland upp, vi åker taxi tillsammans mot färjeläget. Fyra timmar på färjan tar oss till Leros och skrivarworkshop på Panteli Beach. Vågorna slår mot stranden, här är överkligt vackert och doftar salt. Katterna är magra och många. En urgammal hund haltar mellan receptionen på det lilla hotellet och ägarinnans altan.

Avskedet till min syster ligger färskt i min kropp. Ännu ett syskon har återvänt till ursprunget. Ett svårt liv hade

hon, min syster. Innerligt önskar jag henne nu lugn och ro, kärlek och vänskap, glada hundar som leker och viftar på svansen, småbarn som kryper upp i knät och viskar förtroenden. Syltburkar, saftflaskor och vackra dukar som hon broderat själv omger henne och hon är så stolt, hela hon är stolt. Äntligen förmår hon sträcka på sig och ta djupa andetag. Jag vill se hennes jubel när hon upptäcker att hon kan flyga. Hon flyger och leker att hon är en fjäril och ibland är hon en ekorre men mest av allt seglar hon högt uppe bland molnen som en örn. Hon kliver in och ut, ser tillbaka på sitt liv och ruskar av sig alltsammans. Ett spott i havet, en skavd pärla i pärlhalsbandet, en bagatell bland bagateller. En pusselbit bland andra i ett tiotusenbitars pussel.

Du var min syster och min spegelbild av mörker. Du var så rädd att leva. Men nu är du mitt i doften av ensilage och du rör vid något sällsamt mjukt. Vi följdes åt i många år. Vi följdes åt i många liv. Under denna livstid var du någon som jag inte ville likna. Du ville inte heller likna mig. Vi blev till i samma livmoder, avlade av samma far. Det var så enkelt, du visade vägen och jag tog den motsatta. Du försökte göra som du blev tillsagd, jag blev rebell. Du serverade kaffe och jag spillde ut det. När du var rädd blev jag modig. Pappa boxades med mig men inte med dig. Han tyckte om att boxas med mig. Det var på lek. Det var roligt att boxas med pappa, han skrattade så guldtänderna glimmade. När han dog gick det inte att stänga hans mun. Han grinade som ett foster utsatt för ultraljud.

Jag beskriver dig nu som en främling. Du har gått hem för dagen. Äntligen har du fått gå hem dit du så länge längtat. Prästen påstod att du skulle uppväckas på den yttersta dagen. Han har fått allt om bakfoten. Jag ville ropa högt

under begravningen att ”nej du gubbe lilla, där har du fel!” Vi uppstår i samma ögonblick som vi lämnar vår fysiska kropp. Eller hur Christina, visst är du fri nu, visst följer du äntligen frihetens och glädjens väg? Glädjens blomster, små vita väldoftande blommor växte mitt i staden som hade bombats svårt under andra världskriget. Jag var där. Idag var jag där för att betrakta stängslen till fängelserna och mentalsjukhuset där så många flyktingar anlände 2015. Taggtråd, överallt denna taggtråd, det gör så ont med taggtråd. Jag önskar, min syster, att du hade sluppit undan allt det svåra, att livet behandlat dig så mycket bättre, att du fått skratta, leka och njuta mycket mer. Det var sorgligt att du hade det så svårt. I kyrkan igår tände jag ett ljus för dig. En svartklädd liten gumma krattade sand med sina krokiga fingrar där ljusen brann. I den sanden planterade jag ditt ljus. Nu, i nattens tystnad, lyssnar jag om och om igen på Ylva Eggehorn's psalm 256.

*Var inte rädd det finns ett hemligt tecken
Ett namn som skyddar dig nu när du går
Din ensamhet har stränder in mot ljuset
Var inte rädd i sanden finns det spår*

Ett ansikte mötte mig i kyrkan. Nej det var inte ett ansikte, det var flera hundra ansikten, bilder, ikoner, guld och helighet. Mina tårar rann, åter befann jag mig i en mirakelkyrka. En helgedom som inte blivit bombad, en hyllning till Guds moder. En dörr, en port rakt in i mitt innersta. Stora ord från liten människa. Som den där lilla vita blomman, som jag fick lukta på. Vill beskriva doften men saknar ord. Begynnelsen är ordlös. ”We know the pain”, sa

Antonio och berättade att förra veckan anlände tretusen nya flyktingar i små båtar över havet. Vi fick se det gamla mentalsjukhuset som sedan blev fängelse och så småningom flyktingförläggning. Taggtrådsrullarna överst på stängslen finns kvar och ekar av vanmakt och förtvivlan. *We know the pain.*

Det finns en mörklagd hamn. Du ser den nu och färdas dit. Den här veckan i Panteli Beach vill jag sällskapa med dig, min storasyster. Vi gör vår första gemensamma utlandsresa. Vi ska äta goda måltider tillsammans och simma i det ljumma havet. Din förundran inför friheten gör mig alldeles knäsvag. Jag vill så gärna möta din glädje med min.

Vi lämnar den mörklagda hamnen och går längs med stranden upp mot byn. Det ljusnar. Du går bredvid mig men jag kan inte se dig. Du nynnär på en sång, jag som aldrig hört dig sjunga förut. Det gör mig så glad att höra dig sjunga. *Säg vad blir det av oss när vi dör, är det sant det där man ofta hör, att där uppe hos Maria ...* Det kommer en man gående mot oss. Det är pappa. Han har på sig en ljus kavaj och hatt. "Goddagens mina flickor" säger han och lyfter på hatten. "Minsann har jag fått finbesök. Nu ska jag ta er till en plats som jag inte trodde fanns. Mina kära flickor." säger han, "mina kära, kära flickor". Han tar oss i varsin hand. "Kom med mig nu till min rymdfärja".

Strax befinner sig fadern med sina två döttrar på en rymdfärja i rasande fart bort, bort från jorden. Högt, högt och bort, bort. En stark lukt som är helt främmande fyller luften och ett hemskt ljud som inte skräms men sänker ett totalt

mörker över de tre musketörerna och gör dem tyngdlösa. Deras kroppar blir som mjöl och dagg, som mjöldagg på en buske med krusbär. Krusbärsbusken grönskar och plötsligt finns mamman där också och den döde äldre brodern. Alla är de nakna, de har varken kläder, tankar, känslor eller kroppar. Alla känner igen varandra, skrattar åt sina misstag under livet och gläds åt fina stunder. Allt är förlåtet. De skrattar åt tyngdlösheten och svävar ut i universum medan jag påminner mig om att jag har uppdrag kvar. Har inte tid att sväva. Jag sätter på mig min kropp igen och sjunker med hjälp av en fallskärm åter ner mot jorden.

Det är något som driver i mig. Nils Ferlin påminner om sägner och sådant man hör. Det sägs att en stjärna ska falla, var gång som en människa dör. Silvret fortsätter att glimma därute på havet och tröttheten i mig växer, alltmer överväldigande. Min fallskärm har vecklat ut sig, jag sjunker sakta ner mot den blå planeten. Dalar in i mig själv där jag är alldeles ensam. Nu åter på jorden, åter på Panteli Beach på den grekiska ön Leros. Magen är i totalt uppror, vi blir sjuka allesammans i magvirus. Det finns tid till återhämtning. Att simma i havet löser det mesta. Kölden frigör värmen. Du är fri nu min syster, nu kan du leka att du är en örn.

Det är något som driver i mig. Vi följdes åt till den mörk-lagda hamnen. Du befann dig länge i mörkret och du stannade i mörkret medan jag sprang så fort jag kunde åt motsatt håll, sprang mot de fyrar av ljus som jag fick syn på. Vi fick åka rymdfärja igår tillsammans med vår pappa, det var kul. Jag blev åksjuk av färden, det blev vi allesammans.

Havet sjunger sina vaggvisor för oss som ebb och flod. När trollmor har lagt sina elva små troll och bundit fast dem i svansen.

Vi följdes åt i många år. Jag stal nästan din födelsedag då för nästan sjuttio år sedan. Du hann fylla åttio år, dagen efter jag fyllde sextionio. Det ville du inte fira. I många år hade jag en syster som jag inte kände. Nu finns du inte mer, den mörklagda hamnen är inte längre mörklagd, numera strålar den av ljus och du min syster har gått till sjöss. Till sjöss, till havs, till skogs, ut i rymden eller till en blommas nektar. Du är fri. Jag är alldeles säker på att du är fri nu. Prästen som påstod det där om den yttersta dagen, han har fått allt om bakfoten. Vi blev till i samma livmoder, vi följdes åt i nästan sjuttio år. Nu har du kommit hem.